

РЕШЕНИЕ

№ 166

гр. София, 17.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Цанова

Членове: Христо Лазаров
Николай Ст. Метанов

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Анелия Цанова Въззивно търговско дело № 20211001001213 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение № 178 от 15.10.2021г., постановено по т.д. № 827/21г., СГС, ТО, VI- 12 състав е прекратил „КСП Комерс БГ“ ЕООД, ЕИК: 203213710, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Манастирски ливади“, ул. „Тодор Джебаров“, бл122, вх. Б, офис 7, по иск с правно основание чл.155, т.3 от ТЗ, предявен от Софийска градска прокуратура и е осъдил „КСП Комерс БГ“ ЕООД да заплати по сметката на СГС държавна такса и депозит за особен представител в размер на общо 680 лв.

В законноустановеният срок по делото е постъпила въззивна жалба от „КСП Комерс БГ“ ЕООД, действащо чрез особения си представител адв. К., с която се обжалва първоинстанционното решение, като недопустимо. Твърди, че искът е недопустим поради липсата на правен интерес от завеждането му, предвид прекратяването на търговеца по силата на закона- със смъртта на едноличния собственик на капитала. Наред с това, наследниците на починалият управител живеели в чужбина, поради което и следвало да се приеме, че прекратяването на дружеството не е възможно дори в хипотезата на чл.157, ал.1 ТЗ, тъй като по делото липсвали доказателства, че на наследниците е станало известно съществуването на това дружество, както и че преди предявяване на иска са направили изрично волеизявление, че нито един от тях не желае за поеме дружеството. Иска се съдът да обезсили решението, с присъждане на разноски.

Софийска градска прокуратура не е подала отговор на въззивната жалба и не

ангажира становище по нея.

САС, ТО, 13 състав, след като обсъди оплакванията в жалбата във връзка с атакувания съдебен акт, намира следното:

Жалбата е допустима, подадена е в срока по чл. 259 ГПК от страна в първоинстанционното производство, която има правен интерес от обжалване на подлежащ на въззивен контрол валиден и допустим съдебен акт.

Преценявайки основателността на жалбата, съдът взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.155, т.3 от ТЗ.

В исковата молба на Софийска градска прокуратура се излага, че на 23.07.2016г. е починал едноличният собственик на капитала и управител на „КСП Комерс БГ“ ЕООД- Х. Б. К., след което липсват данни за вписване на нов управител на дружеството. Към момента на подаване на исковата молба изминал период повече от 3 месеца от настъпилата промяна, което водило до наличието на предпоставките на чл.155, ал.1, т.3 ТЗ за прекратяване на търговското дружество. Иск се съдът да постанови решение, с което да прекрати дружеството.

„КСП Комерс БГ“ ЕООД, чрез назначения му особен представител, оспорва иска.

САС, ТО, 13 състав, намира от фактическа страна следното:

При извършената служебна справка по партидата на „КСП Комерс БГ“ ЕООД в АВ-ТР, се установява, че като управител на дружеството и едноличен собственик на капитала е вписана Х. Б. К., след която датата не са вписани промени в това обстоятелство.

На 23.07.2016г., Х. К. е починала- препис- извлечение от акт за смърт № 0551/***г., издаден от община Габрово.

Пред настоящата съдебна инстанция не са ангажирани нови доказателства.

При така установената фактическа обстановка и с оглед правомощията си по чл.269 от ГПК, САС, ТО, 13 състав, намира следното:

При постановяване на решението си, СГС, ТО, VI- 12 състав е изложил мотиви, които настоящият съдебен състав споделя и към които на основание чл.272 от ГПК препраща.

Неоснователен е доводът на жалбоподателят за недопустимост на предявения на основание чл. 155, т.3 ТЗ иск от прокурора. Разпоредбата на чл.157, ал.1 от ТЗ урежда специална хипотеза на прекратяване на еднолично дружество с ограничена отговорност, което дружество се прекратява със смъртта на едноличния собственик на капитала, ако не е предвидено друго или наследниците не поискат продължаване на дейността. Това прекратяване обаче не настъпва по силата на закона, а с решение на съда - чл.154, ал.1, т.5 ТЗ /разпоредба, приложима за всички ООД/, който именно следва да установи дали са налице предпоставките на тази разпоредба- дали в дружествения договор не е предвидено друго или пък наследниците на починалия не поискат да продължат дейността и в случай, че тези предпоставки са налице- да постанови решение за прекратяване на дружеството, което решение служебно изпраща на Агенция по вписванията за вписване на прекратяването и за откриване на производство по ликвидация, което вписване в търговския регистър има

конститутивно действие съгласно чл.140, ал.3 ТЗ.

Няма правна логика законодателят да легитимира прокурора да предяви иск по чл.155, т.3 ТЗ, в която хипотеза предмет на доказване са два лесно доказуеми факта - дружеството няма вписан управител в продължение на тримесечен период, а в хипотезата на чл.157, ал.1 ТЗ, когато следва да бъдат установени много по- трудно доказуеми факти и обстоятелства- да подава заявление за вписване в търговския регистър за вписване на започване на производство по ликвидация.

Допълнителен аргумент в подкрепа на този извод е и обстоятелството, че ако законодателят искаше да легитимира прокурора като заявител в регистърно производство щеше да направи това изрично с разпоредба на ТЗ и/или ЗТРРЮЛНЦ, като не съществува регистърно производството, в което прокурорът е заявител.

В случая не е налице и законодателна празнота, която да налага прилагане по аналогия на §5а, ал.2 от ПЗР на ЗТРРЮЛНЦ, като в закона ясно, с разпоредбата на чл.156, ал.1 ТЗ, е предвидено, че “При прекратяване на дружеството на основание чл.154, т. 1 , 2 и 5 и чл.155 се отрива производство за ликвидация“, т.е. производството за ликвидация е предпоставено именно от произнасяне с решение по същество от компетентния съд.

В настоящият случай не се установяват част от елементите от фактическия състав на чл.157, ал.1 ТЗ, като в търговския регистър не е вписано прекратяване на ответното търговско дружество, поради което и настоящият съдебен състав счита, че предявеният на основание чл.155, т.3 ТЗ е допустим и следва да бъде разгледан по същество, както е приел и първоинстанционният съд, произнасяйки се по съществото на спора.

От приложените по делото доказателства и извършената от съда служебната проверка в търговския регистър се установява, че след смъртта на управителя, който е и едноличен собственик на дружеството, и до настоящия момент по партида на търговеца няма вписвания, удостоверяващи евентуалното правоприемство от страна на негови наследници, съответно – вписване на нов управител.

Съгласно чл.129, ал.1 ТЗ дружественият дял се наследява, но не и членственото правоотношение, като установяването на правоотношение между наследника и ЕООД може да стане единствено по силата на едностранно волеизявление при наличие на предпоставките за придобиване на членство в резултат на наследствено правоприемство. Фактът, че правомощието на наследниците да заявят дали искат или не продължаване дейността на дружеството, не обвързано със срок по чл.157, ал.1 ТЗ, не следва да се приема като пречка за прекратяване на дружеството. Прекратяването на дружеството, последвано от откриване на производство по ликвидация, няма да доведе до накърняване на правата и интересите на наследниците, тъй като на основание чл.274, ал.1 ТЗ те могат да заявят желание за продължаване дейността на прекратеното дружество. В производството по ликвидация във всички случаи ликвидаторът трябва да има яснота относно въпроса кои са наследници на едноличния собственик на капитала, тъй като те са кредитори на дружеството в ликвидация за съразмерна на наследствените им права част от

ликвидационния дял на наследодателя /чл. 123 ТЗ, чл. 271 ТЗ/. В случай, че те до момента на започване на разпределение на имуществото, не заявяват желание за продължаване на дейността, ликвидацията приключва и дружеството се заличава по заявление на ликвидатора.

Ето защо съдът счита, че са налице условията на закона за прекратяване на търговското дружество, тъй като в продължение на три месеца след настъпилата на 23.07.2016 г. смърт на управителя и до настоящия момент в търговския регистър няма вписан нов управител.

ПО съдебните разноси: С оглед изхода на спора „КСП Комерс БГ“ ЕООД следва да бъде осъдено да заплати по сметката на САС сумата от 40 лв.- държавна такса за въззивното обжалване, на осн. чл.78, ал.6 ГПК, както и 300лв.- възнаграждение на особения представител, на осн. чл.78, ал.7 ГПК.

Водим от изложеното, САС, ТО, 13 състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 178/15.10.2021г. на СГС, ТО, VI- 12 състав, постановено по т.д. № 827/21г.

ОСЪЖДА „КСП Комерс БГ“ ЕООД, ЕИК: 203213710, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Манастирски ливади“, ул. „Тодор Джебаров“, бл122, вх. Б, офис 7, да заплати по сметката на Софийски апелативен съд сумата от общо 340лв.- разноси за въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред ВКС на Р.България в едномесечен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____